

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24.09.2003, sp. zn. 29 Odo 361/2001, ECLI:CZ:NS:2003:29.ODO.361.2001.1

Číslo: 8/2005

Právní věta: Účinky přerušení řízení v důsledku prohlášení konkursu na majetek žalobce (§ 14 odst. 1 písm. c/ zákona č. 328/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů) pomíjejí za trvání konkursu i tím, že správce konkursní podstaty vyloučí pohledávku, o kterou se vedl spor v přerušeném řízení, z majetku konkursní podstaty žalobce (§ 27 odst. 6 uvedeného zákona); oprávnění nakládat s pohledávkou tím přechází zpět na žalobce (úpadce).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 24.09.2003

Spisová značka: 29 Odo 361/2001

Číslo rozhodnutí: 8

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Konkurs

Předpisy: § 14 odst. 1 písm. a) předpisu č. 328/1991Sb.
§ 14 odst. 1 písm. c) předpisu č. 328/1991Sb.
§ 27 odst. 6 písm. c) předpisu č. 328/1991Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

K r a j s k ý s o u d v Hradci Králové rozsudkem ze dne 25. 10. 1999 zamítl žalobu o zaplacení částky 1 394 293,76 Kč s příslušenstvím (bod I. výroku) a určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod II. výroku).

K odvolání obou účastníků (odvolání žalovaného směřovalo jen proti výroku o nákladech řízení) V r c h n í s o u d v Praze rozsudkem ze dne 30. 1. 2001 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil v bodě I. výroku (první výrok), ve výroku II. jej změnil tak, že žalobkyni uložil zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 44 125 Kč (druhý výrok) a zavázal žalobkyni zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 17 650 Kč (třetí výrok).

Co do potvrzujícího výroku odvolací soud přisvědčil závěru soudu prvního stupně, že účastníci nesjednali platně smlouvu o dílo, takže žalobkyni (P., spol. s r. o.) nevzniklo právo na doplacení ceny díla a žalovanému právo na smluvní pokutu.

Proti rozhodnutí odvolacího soudu, jež napadla v plném rozsahu, podala žalobkyně včasné dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 238 odst. 1 písm. a) o. s. ř., namítajíc, že je dán dovolací

důvod dle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., tedy že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

V dovolání pak podrobně snáší argumenty na podporu závěru o existenci uplatněného dovolacího důvodu, přičemž v jejich rámci zpochybňuje i správnost skutkových závěrů odvolacího soudu a požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření navrhuje dovolání odmítnout jako nepřipustné.

Podle bodu 17., hlavy první, části dvanácté, zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů (to jest podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. 1. 2001). O takový případ jde i v této věci, jelikož odvolací soud – ve shodě s bodem 15., hlavy první, části dvanácté, zákona č. 30/2000 Sb. – odvolání rovněž projednal a rozhodl o něm (jak se výslovně podává z odůvodnění jeho rozsudku) podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. 1. 2001.

Na majetek žalobkyně byl v průběhu dovolacího řízení prohlášen konkurs, a to usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 5. 2001, čímž se řízení podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. c) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „ZKV“), ze zákona přerušilo. Podle sdělení správce konkursní podstaty žalobkyně, došlého soudu 20. 5. 2003 a doloženého usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 4. 2003, jenž takový postup schválil, však správce konkursní podstaty žalobkyně pohledávku, o kterou se vede spor, z této konkursní podstaty vyloučil (§ 27 odst. 6 ZKV), čímž účinky přerušení řízení pominuly a oprávnění s pohledávkou nakládat přešlo ze správce konkursní podstaty (srov. § 14 odst. 1 písm. a/ ZKV) zpět na dovolatelku.

V průběhu dovolacího řízení bylo dále Nejvyššímu soudu ohlášeno, že na straně žalobkyně došlo k procesnímu nástupnictví formou singulární sukcese, a to na základě smlouvy o postoupení pohledávky, uzavřené dne 25. 10. 2000, jíž žalobkyně postoupila pohledávku, o kterou se vede spor, obchodní společnosti P. II, spol. s r. o. Nejvyšší soud, který měl ohlášené procesní nástupnictví za doložené označenou postupní smlouvou, proto jako se žalobkyní jednal dále s obchodní společností P. II, spol. s r. o., (která k 2. 7. 2003 vstoupila do likvidace).

Dovolání v této věci není přípustné.

N e j v y š š í s o u d dovolání odmítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Dle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští. Přípustnost dovolání proti rozsudku upravují ustanovení § 237, § 238 a § 239 o. s. ř.

Zmatečnostní vady řízení vypočtené v ustanovení § 237 odst. 1 o. s. ř., které (s výjimkami zakotvenými v odstavci druhém) zakládají přípustnost dovolání proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, dovoláním namítány nejsou a ze spisu se nepodávají.

Podle § 238 odst. 1 o. s. ř. dovolání přípustné není, neboť rozsudek odvolacího soudu nebyl ve výroku o věci samé (o zaplacení částky 1 394 293,76 Kč s příslušenstvím) rozsudkem měnicím (písmeno a/),

jak se mylně domnívá dovolatelka, nýbrž potvrzujícím, a nejde ani o situaci předjímanou pod písmenem b), jelikož rozsudku krajského soudu ze dne 25. 10. 1999 jiný rozsudek soudu prvního stupně nepředcházel.

Podmínky stanovené v § 239 o. s. ř. daná věc rovněž nesplňuje, neboť odvolací soud výrokem svého rozhodnutí přípustnost dovolání nevyslovil (odstavec 1) a dovolatelka před vyhlášením napadeného rozsudku návrh na vyslovení přípustnosti dovolání nevznesla (odstavec 2).

Dovolatelka napadla rozsudek odvolacího soudu v plném rozsahu, tedy včetně výroků o nákladech řízení. Ty – ač součástí rozsudku – mají povahu usnesení, takže přípustnost dovolání proti nim je nutno poměřovat ustanoveními § 237, § 238a a § 239 o. s. ř. Existenci zmatečnostních vad řízení dle § 237 odst. 1 o. s. ř. Nejvyšší soud již dříve vyloučil a podle § 239 o. s. ř. není dovolání proti označeným výrokům přípustné již proto, že nejde o usnesení „ve věci samé“ a že nejde o výroky potvrzující. Ustanovení § 238a odst. 1 písm. b) až g) o. s. ř. přípustnost dovolání rovněž nezakládají, jelikož nejde o žádný z případů zde vypočtených. A konečně není dovolání přípustné ani dle § 238a odst. 1 písm. a) o. s. ř.; u výroku o nákladech odvolacího řízení je tomu tak proto, že nejde ani o měnící usnesení odvolacího soudu a u výroku o nákladech řízení před soudem prvního stupně proto, že označené ustanovení v části věty za středníkem přípustnost dovolání proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo změněno usnesení soudu prvního stupně o nákladech řízení, výslovně zapovídá.

Tento závěr s sebou nese konečné posouzení podaného dovolání jako nepřipustného; Nejvyšší soud je proto, aniž ve věci nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), odmítl (§ 243b odst. 4, § 218 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.).

Dovolatelka z procesního hlediska zavinila, že dovolání bylo odmítnuto, takže žalovanému vzniklo – ve smyslu ustanovení § 146 odst. 2, věty první (per analogiam), § 224 odst. 1 a § 243b odst. 4 o. s. ř. – právo na náhradu účelně vynaložených nákladů dovolacího řízení.

Jelikož dovolací řízení bylo zahájeno po 1. 1. 2001, sestávají náklady žalovaného (v intencích bodu 10., hlavy první, části dvanácté, zákona č. 30/2000 Sb.) z paušální odměny advokáta za řízení v jednom stupni (za dovolací řízení), určené dle vyhlášky č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení a kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „vyhláška“). Ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1, § 14 odst. 2, § 15, § 16 odst. 2 a § 18 odst. 1 vyhlášky činí odměna 7500 Kč. Advokátu dále přísluší paušální částka náhrady hotových výdajů ve výši 75 Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Konečnou částku 7575 Kč tedy soud žalované k tíži dovolatelky také přiznal.